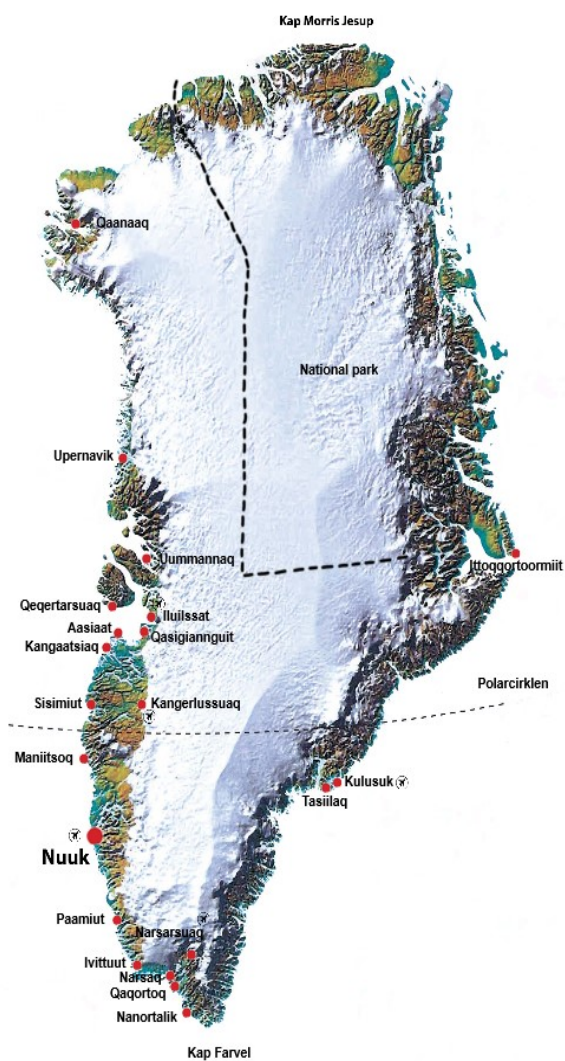

Jagttur på Grønland endte i en tragedie

Den 6. september 1984 tog tre unge jurister og en 67-årig svigerfar på jagt i Grønland. De sejlede fra Nuuk ind i Fiskefjorden og så frem til nogle dejlige timer med jagt, fiskeri og hygge i den skønne natur. Det gik dog helt anderledes. Naturen viste, hvilke kræfter den har, og kun to af de fire danskere vendte tilbage i live.

Grete Jensen, tidligere Bjaldrup, nu Ølgod, fortæller om den tragedie, der ramte hendes familie. Den 67-årige svigerfar var nemlig tømrer Arne Jensen, der havde bygget hus i Asp i 1942 lige over for mejeriet, men flyttede til Stauning i 1957. Han var gift med Mie, som var faster til Grete.

- Mie, der var organist i Horne Kirke, og Arne havde tre børn. Den yngste, Birgit, var uddannet farmaceut og blev gift med Carl Evald Toft. Da han fik sin eksamen som jurist i begyndelsen af 1980'erne, var det svært at få arbejde i Danmark. Han blev opfordret til at søge arbejde på Grønland. Det gjorde han, og familien flyttede til Grønland, hvor de begge fik arbejde. Mens Carl Edvard blev leder af et dansk advokatkontor i Nuuk, fik Birgit arbejde som farmaceut på apoteket på Dronning Ingrid's Hospital i Nuuk.

Mie og Arnes søn, Orla, var ingeniør og havde fået arbejde i Canada, så det var Arne og Mies plan at besøge deres søn i Canada og deres datter i Grønland. Tiden gik, men da Birgit og Carl Evald havde boet i Grønland i nogle år og ville tilbage til Danmark, aftalte Arne og Carl Edvard, at Arne skulle komme til Grønland, så han kunne opleve den storslåede natur.

Han rejste til Grønland i sensommeren, og under opholdet besluttede Arne og Carl Edvard, at de skulle ind på indlandsisen for at fiske og jage rensdyr. Det var også tanken, at Birgit skulle med, men i sidste øjeblik besluttede hun sig for at blive i Nuuk hos parrets to døtre.

Torsdag den 6. september 1984 sejlede Arne, 67 år, og Carl Edvard, 35 år, sammen med to af Carl Edvards kollegaer, Mogens Bækgaard Thomsen, 33 år, og endnu ung jurist – ind i Fiskefjorden, der munder ud ved den lille by, Atammik, nord for Nuuk.

Vejret var godt, og sejlturen gik fint. Da de nåede frem til det sted, hvor de ville være, lagde de båden for anker ude i fjorden og sejlede i en gummibåd ind til land.

Arne besluttede sig for at blive på stranden, hvor de gik i land. Han ville fiske, mens de tre jurister gik ind på indlandsisen for at jage rener. De tog gummibåden med for at kunne bruge den i nogle søer.

Kort tid efter begyndte det at storme. Omslaget i vejret kom meget pludseligt, og i løbet af ingen tid stormede og sneede det så kraftigt, at himmel og jord stod i et. Ingen af de fire var udrustet til eller klædt på til en så kraftig storm.

Arne var så heldig at finde noget pels fra rensdyr tæt på det sted, hvor han opholdt sig. Pelsen var efterladt af andre jægere. Han fandt desuden en gammel sejldugsjolle, som han fik vendt på hovedet og dermed kunne ligge i ly under. Han kunne så bruge rensdyrpelsen som dyne.

Han havde en skriveblok og to stykker chokolade med, og desuden fangede han nogle ørreder, som han spiste rå. På den måde holdt han sig i live fra fredag til mandag. Han skrev på blokken flere gange, at han havde opgivet at blive fundet.

Da stormen løjede af, lykkedes det ham at få vendt den gamle jolle om og sat på vandet, så han kunne sejle ud til båden. Her var der nogle nødraketter, som han sendte op. De blev heldigvis set af en grønlandsk fanger. Han kom hen til Arne. De kunne ikke snakke sammen, men Arne skrev et nødråb på dansk og gav fangeren brevet med til den lille by Atammik. Fangeren kontaktede politiet i Manitsoq og stavede nødråbet for betjenten, som fik det oversat og slog storalarm.

En helikopter blev sendt til området og fandt ret hurtigt både Arne og den gummibåd, de andre havde taget med ind på indlandsisen. Der var ingen spor af de tre unge jurister, men eftersøgningen fortsatte, og tirsdag blev en af dem fundet i live, men han var stærkt forkommen. Han fortalte ifølge avisen Atuagagdlitit, at de var blevet overrasket af en snestorm og havde mistet orienteringen. De gik hele natten.

De var stærkt forfrosne og gennemblødte, men fortsatte for at holde sig i gang og for om muligt at finde vej tilbage det sted, hvor de gik i land.

Søndag middag døde Carl Evald Toft af kulde og udmattelse, men de to andre gik videre. Mogens Bækgaard var meget udmattet, men blev af sin kammerat bjærget op til en klippehule. Her døde han mandag ved 13-tiden .

Dagen efter fandt redningsmandskabet frem til den eneste overlevende af de tre jægere, og han blev fløjet til behandling på hospitalet.

Her var Arne Jensen også blevet behandlet for forfrysninger i tæerne.

Selvom eftersøgningen fortsatte med både helikopter, fire hunde og 25 mand, lykkedes det ikke at finde Carl Evald Toft og Mogens Bækgaard Thomsen. Det skete først i foråret 1985. De blev bragt hjem til Danmark, og Carl Evald Toft blev begravet på Borris Kirkegård.

